

Franta Skočdopole s Pepou Nádeníkem seděli v hospodě U Čepu a znuděně se rozhlíželi po lokále. Žádná změna. Ve vzduchu se líně povaloval namodralý kouř z doutníků a viržinek přítomných hostů, který čas od času, rámci obsluhy přítomných, rozehnal svým mohutným tělem hostinský Šimánek.

To ovšem neměnilo nic na tom, že všechno bylo při starém a tudíž velká nuda. Pravda, občas proplula lokálem i značně vyvinutá paní hostinská, ale o co byla paní hostinská vyvinutější, o to měl hostinský Šimánek pádnější ruku. Takže zas nic. Nebýt lijáku, který venku bičoval všechno živé i neživé, dávno by se Franta s Pepou zvedli a změnili lokál.

Když vrzli dveře u vchodu a blýsknul se v nich promočený plášť, vypadalo to, že už nějaký fiakrista nevydržel svízelné počasí a zaskočil si na skleničku grogu.

Postava, která prošla dveřmi, však variantu s fiakristou zcela odbourala. Návštěvník měl klobouk s širokou krepkou, vysoké kožené boty, dlouhý plášť a podivné zavazadlo na zádech. Zkrátka, vypadal dosti zvláště i na hospodu U Čepu, přestože mezi její klientelu rozhodně nepatřili sekční šéfové, či emeritní profesori.

Cizinec mlčky pokynul rukou na pozdrav, obhlédl celou hospodu, až se jeho pohled zastavil na Frantovi s Pepou, kteří s pusou dokořán vypadali jako silně zmatení kapři. A když si příchozí sundal promočený plášť, úžas je rozhodně neopustil.

Cizinec jakoby z oka vypadl postavám z obálek dobrodružných románů, které Franta s Pepou hltali podstatně víc než nedělní kázání v kostele.

Kdyby jenom hltali, oni byli příběhy Colorado Kida, Kansas Billa a všemi ostatními hrdiny přímo posedlí. Franta si tajně schovával všechny možné ústřížky a odřezky z kůže, aby se mohl pochlubit Pepovy novým opaskem a pouzdrům na nůž, a Pepa ze stejného důvodu piloval ve sklepě plechovou šerífskou hvězdu.

Ted' oba, s otevřenými ústy, seděli naproti cizinci, který oplýval nejen hvězdou a opaskem, ale i širákem, koženou vestou s třásněmi, kostkovanou košilí, zkrátka vším, čím oplývali hrdinové zmíněných románů. Jedinou záhadou bylo ono podivné zavazadlo, opřené v rohu o zeď.

Cizinec je oba zkoumavě pozoroval, a když viděl jejich zájem, tiše pronesl:

„Jestli chcete vidět víc, čekám vás v sobotu odpoledne u Štěchovic na jezu. Deku a jídlo na dva dny s sebou.“

Cizinec dopil pivo, popadl zavazadlo a ztratil se stejně rychle, jako se objevil.

Franta s Pepou se probrali z mrákot a rozhlíželi se po lokále, kde to vypadalo, jakoby si cizince nikdo jiný nevšiml. Hostinský Šimánek stále volně proplouval mezi stoly, roznášel pivo a trestal opovážlivce, kteří si dovolili příliš dlouho spočinout pohledem na jeho paní.

Ale kypré tvary paní hostinské momentálně Pepovi s Frantou nic neříkaly. Jejich aktuální myšlenky byly ted' pouze dvě.

Sobota.

Štěchovice.

„Vidíš ho?“

„Nevidím.“

„Jen aby tam byl.“

„Musí bejt, pozval nás.“

Franta s Pepou si to v sobotu štrádovali ze Štěchovic proti proudu, vyzbrojeni stočenou dekou a šrůtkem špeku.

Dorazili k jezu, který sice pěkně hučel, ale jinak tam bylo pusto a prázdno.

„Tak a co tu ted' budeme dělat?“ optal se celkem nervózně Pepa.

„V nejhorším můžeme sníst špek a vyrazit zpátky na vlak“, mlsně se olízl Franta a začal se hrabat ve stočené dece.

„Já bych ten špek nejedl“, ozvalo se za nimi, „do večera nám ještě vyhládne.“

Jak byli oba zabráněni do debaty, vůbec si nevšimli cizince, který se najednou objevil na jezu, jako by tam byl už od počátku věků.

Franta s Pepou nadskočili jak píchnutí včelou.

„Do ... do ... dobrý den přejeme“, zakoktali dvojhlasně.

Cizinec se rozhlédl po okolí a povzdechl si.

„Dobrej den sice je, ale my si od ted' tykáme a zdravíme se ahoj. Jasný?“

„Jasný“, zazněl nadšený dvojhlas.

Cizinec si opět povzdechl, mávnutím ruky vydal pokyn k odchodu a Franta s Pepou poslušně vyrazili.

V rámci nadšení si ani nevšimli, že i přes pěkné a slunné počasí, je cizincův plášť i batoh promočen stejně, jako onoho večera v hospodě.

„Už tam budéém?“ zeptal se po několika málo kilometrech Pepa.

Franta se neptal vůbec. Jeho poněkud rozložitější postava, v kombinaci s kilometry, mu dovolovala pouze funět a v duchu se modlit.

„Už jsme tady“, prohlásil cizinec a shodil na zem batoh. Franta rovnou upadl a Pepa se udiveně rozhlížel kolem sebe.

Ono zmíněné „tady“ byla louka u řeky. Nic víc, nic míň.

Než se stačil kdokoliv z nich na cokoliv zeptat, promluvil cizinec:

„Vy oheň, já vodu. Sekeru najdete v usárně.“

Cizinec odepnul z batohu jakousi láhev a měl se k odchodu, když uviděl, že Franta s Pepou stojí na břehu jako dva solné sloupy.

„Kdeže je sekera?“

„V usárně.“

Pořád nic.

„Tohle je usárna,“ ukázal cizinec na svůj batoh a s povzdechem odešel.

Franta s Pepou se vrhli na cizincovo zavazadlo jako vosy na bonbón.

Když se cizinec vrátil s vodou, tak oheň sice už poslušně plápolal, avšak o kus dál byla hromada čehosi nepopsatelného, vedle které stáli Franta s Pepou a tvářili se značně provinile. Cizinec si toho dne již poněkolkáté povzdechl.

„Ta sekera byla navrchu,“ pronesl unaveně.

„Když my si chtěli vyzkoušet, jak se to balí.“

Bylo zjevné, že zkouška dopadla naprosto negativně.

Cizinec si nahnul z placatky, pak ještě jednou a nakonec zaklekl k hromadě, kterou zručně a bez otálení proměnil zpět do původního tvaru podlouhlého batohu.

„Dávali jste pozor?“

„No jasně.“

„Takže začíná Franta,“ oznámil cizinec vesele a opět přihnul si z placatky.

Trénink v balení se protáhl do pozdních nočních hodin.

Za týden si to Franta s Pepou opět šinuli na tábořiště a byli natěšení, jak se cizinci pochlubí s novou výbavou. Po předchozím víkendu prolezli krámky a krámečky v celé Praze, a nejen, že se jim podařilo sehnat kostkované košile a širáky, ale navíc měl každý svou deku zabalenou ve vlastní usárně. Oba se dmuli pýchou a těšili se, co asi jim na to cizinec řekne.

Cizincovo místo u jezu však bylo prázdné. Ani u ohniště v zátočině nikdo nebyl, všechno zůstalo tak, jak to tam minulý víkend nechali.

Vlastně, úplně všechno ne. Na špalku u dřeva ležela knížka. Suchá, čistá, jako by jí tam někdo položil před chvílí.

„Cesta, román od Jacka Londona,“ odslabikoval Franta a listujíc knihou, dodal:

„Tohle krátký slovo neznám.“

Pepa, aniž by projevil sebemenší zájem o nějaké neznámé slovo, odebral Frantovi knihu s tím, že čtením knížek se lavičky k ohništi nevyrobí, a vyhnal ho pro sekeru.

Když Franta uraženě tahal sekeru z usárny, všiml si, že je na batohu natištěná řada čísel.

„Hele, co je to 1, 9, 1, 7.“

„To bude rok výroby. Devatenáct set sedmnáct. Loňskej ročník, takže funglovka.“

Znělo to sice logicky, ale Frantovi se pořád na tom něco nezdálo. Pořád měl takový neodbytný pocit, že je na tom něco špatně. Ale pořád nevěděl co. Přemýšlel o tom ještě při stavbě druhé lavičky, ale u čtvrté už si na to ani nevzpomněl. Příští víkend přijedou i holky, takže útulná lavička je důležitější než nějaké podivné tušení.

A svým způsobem to byla pravda. K čemu by Frantovi bylo zjištění, že číselná řada na cizincově batohu neodpovídala Pepově teorii o letopočtu. Jak moc by mu asi pomohlo, kdyby si vzpomněl, že čísla na cizincově batohu byla 1, 9, 4, 3.

Z protějšího břehu jsem pozoroval, jak Franta s Pepou stloukají lavičky. No, dalo to sice práci, ale nakonec všechno klaplo tak, jak mělo. Oba kluci, v širácích a kostkovaných košilích, budují jedno z prvních tábořišť v tomhle údolí. Je sice škoda, že za pár desítek let spláchne celou osadu přehrada, ale to už budou hořet ohně v mnoha dalších osadách a nikdo už je neuhasí. Takže můj úkol, tady a teď, je zjevně splněn. A když říkám tady a teď, myslím to oboje doslovně.

Můj další přenos totiž bude nejen v čase, ale i v prostoru. Zajímavé, avšak dosti nepříjemné. Dá se to přirovnat k pocitům pomeranče, který je procpán klíčovou dírkou, a na druhé straně je po něm požadováno, aby byl celý, neporušený a pokud možno veselý. Zhruba tak je to příjemné.

Ale co naplat, je to moje práce. Takže s úsměvem na rtech se musím tou klíčovou dírkou šoupnout na začátek století, abych v San Francisku dokopal jednoho bývalého a nepříliš úspěšného zlatokopa k rozvinutí jeho literárního talentu, ke změně jména a k napsání díla, kde se poprvé objeví to SLOVO.

Ano, správně, to krátké, jednoslabičné slovo, které ovlivní život nejen těch dvou kluků u řeky, ale i mnoha generací, co přijdou po nich.

Respektive, už ovlivnilo. I když, v tomhle čase, vlastně teprve ovlivní.

Časování sloves je při tomto druhu cestování celkem záluďný oříšek.

Blikající kontrolka na přenašeči mi oznámila, že na filosofování už mnoho času nezbyvá a panorama, s řekou a tábořištěm, se mi rozpadlo před očima na milion kousků.

Z metrové výšky jsem zahučel do bahna skoro po kolena. Následně mě málem přejela bryčka. San Francisko tohoto času by zjevně mělo něco udělat s veřejnými komunikacemi. Z přesunu se mi obracely všechny vnitřnosti v těle, ale co bych vám povídal. O tom pomeranči to už znáte, a kdo nezažil, stejně nepochopí.

Než jsem se stačil vzpamatovat, rozblikaly se na přenašeči snad všechny kontrolky najednou a já na poslední chvíli zahlédl zlatokopa, jak chvatně vběhl do protějšího saloonu.

Jestli mu co nejdřív nepřiškrťm přísun kořalky, tak natáhne brka dřív, než pošle do světa to SLOVO a já budu muset začínat s přesuny zase od začátku.

Ne, že by to nebylo zajímavé, ale o tom pomeranči jsem vám to snad už říkal.

Nebo ne? _____

Petr Soldát - Harmonika

Trapsavec 2012